

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji (C(2017 7119 FINAL) Sekretariatu Generalnego Komisji Europejskiej z dnia 18 października 2017 r. w sprawie odmowy ujawnienia decyzji Dyrekcji Generalnej ds. Konkurencji doręczonej władzom francuskim w dniu 22 marca 2017 r. dotyczącej protokołu w przedmiocie odszkodowania dla grupy EDF z tytułu zamknięcia elektrowni jądrowej w Fessenheim;
- zobowiązanie Komisji Europejskiej do ujawnienia stronie skarżącej treści wskazanego pisma z dnia 22 marca 2017 r. w terminie tygodnia od dnia ogłoszenia wyroku Sądu;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania w całości.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi strona skarżąca powołuje trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 4 ust. 2 akapit ostatni rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001, L 145, s. 43) wynikającego z faktu, iż ujawnienie rozpatrywanych informacji było uzasadnione nadrzędnym interesem publicznym.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 42 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej odnoszącego się do prawa dostępu do dokumentów.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej odnoszącego się do prawa do skutecznego środka prawnego.

Skarga wniesiona w dniu 20 listopada 2017 r. – Republika Federalna Niemiec / ECHA

(Sprawa T-755/17)

(2018/C 032/51)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: adwokaci D. Klebs i T. Henze)

Strona pozwana: Europejska Agencja Chemikaliów (ECHA)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji izby odwoławczej ECHA z dnia 8 września 2017 r. (sprawa A-026-2015) w zakresie, w jakim izba odwoławcza:
  - częściowo uchyliła decyzję komitetu państw członkowskich z dnia 1 października 2015 r. dotyczącą substancji „1,4-Benzenodiamina, mieszanina N, N'-fenylo i toliło pochodnych” (zwanej dalej „BENPAT”) nr CAS 68953-84-4 (WE nr 273-227-8) w zakresie, w jakim decyzja ta przewidywała identyfikację metabolitów przez rejestrujących na etapie analizy z zastosowaniem testu OECD TG 309,
  - częściowo uchyliła wskazaną decyzję w zakresie, w jakim przewidywała ona przeprowadzenie analizy z zastosowaniem testu OECD TH 308, oraz
  - postanowiła, że oświadczenie dotyczące bioakumulacji powinno zostać usunięte z uzasadnienia owej decyzji;
- a także o obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

Przed wszystkim strona skarżąca zarzuca izbie odwoławczej, że przekroczyła ona swe kompetencje, gdyż w trakcie postępowania w sprawie sprzeciwu ponownie zbadała i przeanalizowała całą decyzję w sprawie oceny, uznając (błędnie zarówno pod względem formalnym, jak i materialnym), że należy częściowo uchylić i zmienić decyzję komitetu państw członkowskich.

1. Zarzut pierwszy: brak kompetencji izby odwoławczej do kwestionowania co do istoty postępowania w sprawie oceny.
2. Zarzut drugi: naruszenie orzecznictwa Trybunału w sprawie Meroni ze względu na to, że izba odwoławcza, jako organ agencji Unii, nie dysponowała zakresem uznania przy przyjmowaniu własnej decyzji.
3. Zarzut trzeci: naruszenie zasad pomocniczości i kompetencji powierzonych polegające na tym, że izba odwoławcza naruszyła prawa państw członkowskich zinstytucjonalizowane poprzez ich kompetencje decyzyjne w ramach komitetu państw członkowskich ECHA, podczas gdy prawo Unii nie przewiduje podstawy prawnej, która upoważniałaby tę agencję do działania.
4. Zarzut czwarty: naruszenie przepisów rozporządzenia REACH⁽¹⁾, zważywszy że izba odwoławcza nie posiada kompetencji do kontrolowania co do istoty decyzji w sprawie oceny.

Posiłkowo strona skarżąca podnosi, że w odniesieniu do decyzji w sprawie oceny izba odwoławcza dysponuje jedynie ograniczonymi kompetencjami kontrolnymi na podstawie art. 51 ust. 8 rozporządzenia REACH.

5. Zarzut piąty: naruszenie obowiązku uzasadnienia przewidzianego w art. 296 akapit drugi TFUE przez to, że izba odwoławcza nie wykazała istnienia swych domniemyanych kompetencji kontrolnych.
6. Zarzut szósty: zaskarżona decyzja jest błędna co do istoty oraz niezgodna z prawem.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH), utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniające dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywy Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE (Dz.U. 2006, L 396, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 10 listopada 2017 r. – Kerstens/Komisja

(Sprawa T-757/17)

(2018/C 032/52)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Petrus Kerstens (Overijse, Belgia) (przedstawiciel: adwokat C. Mourato)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 27 marca 2017 r. skierowanej do skarżącego, ponieważ nakazuje ona wznowić postępowanie CMS 15/017 ab initio;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 7 kwietnia 2017 r. skierowanej do skarżącego, ponieważ nakazuje ona wznowić postępowanie CMS 12/063 ab initio;
- przyznanie skarżącemu całkowitego zadośćuczynienia w wysokości 40 000 EUR z tytułu szczególnej krzywdy, które musi wypłacić Komisja Europejska;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania zgodnie z art. 134 regulaminu postępowania przed Sądem.